

Jsem členem církve díky bezpodmínečné lásce mých rodičů, kteří brali víru vážně, a díky sboru, který ve mně viděl potenciál, jenž může rozvinout pouze Bůh.

Ke křtu jsem se rozhodl po svých sedmnáctých narozeninách. Doufal jsem, že křest spláchne hněv, pochybnosti a vnitřní neklid, který jsem cítil. Doufal jsem, že budu jiný. Celý obřad nezměnil vůbec nic, natož mě. Vrátil jsem se ke své partě, od které jsem se toužil odtrhnout. Část mého já doufala, že mě přestanou motorkáři zajímat, a druhá část neměla sílu vazby přetrhat. Zbýval mi poslední rok střední školy, ale učením jsem trávil stále méně času. Veškerou pozornost jsem věnoval kamarádům a motorkám. Několikrát jsem utekl z domova s tím, že se už nechci nikdy vrátit. Rodiče nikdy nereagovali vztekem a křikem, ale vždycky mi pouze dali najevo, že dveře jsou stále otevřené.

Byl jsem sobecký, rozhněvaný, nesnesitelný spratek. Kromě sebe jsem se zajímal pouze o svou přítelkyni. Na vztek, který jsem cítil uvnitř, byla i ona krátká. Brzo jsme se rozešli a já jsem vyrazil začít nový život v novém městě. V kapse mi zbývalo pár

dolarů, v batohu jsem měl spacák a náhradní tričko. S pocitem, že kdekoli je lépe než doma, jsme s kamarády vyrazili na západ.

Po 1200 mílích jsme dorazili do Adelaide. Spaní na zemi už nás otravovalo a v břiše nám kručelo. Kamarád měl ve městě známé, ale ukázalo se, že jsou pryč. Stejně jsme je navštívili. Oknem. Říkali jsme si, že počkáme, až se vrátí nebo než někdo ze sousedů zavolá policii. Nic se nestalo. Možná jen byli sousedi zvyklí vídat v kazatelově domě cizí mladé lidi.

Vyjedli jsme obsah ledničky. Spaní na zemi jsme měli plné zuby, ale nikdo neměl odvahu rozvalit se v manželských postelích. Z garáže jsem dotáhl starou matraci. Smrděla, ale stejně mi ve srovnání s tvrdou zemí připadala nadpozemsky měkká. Druhý den ráno jsme se vrátili do domu. Svalil jsem se na matraci, zavrtal do spacáku a usnul. Vzbudilo mě svědění po celém těle. Všude jsem měl blechy a mohl jsem se uškrábat. Pokoj se jimi jen hemžil.

Hlavou se mi začaly honit myšlenky na domov a rozhodl jsem se vrátit. Po 48 hodinách stopování jsem se objevil ve dveřích našeho domu a tělem mi lomcovala horečka. V žaludku jsem neměl nic několik dní a byl jsem totálně vyždímaný. Navzdory fyzické únavě jsem nejdřív zavolal své přítelkyni a zeptal se, zda půjde večer ven.

„Myslela jsem, že se nikdy nevrátíš,“ opáčila ironicky.

„No, vrátil jsem se. Jdeš nebo ne?“

Souhlasila. Půjčil jsem si tátovo auto a nějaké peníze a vyrazil pro svou holku. Dojeli jsme na opuštěnou pláž a povídali si několik hodin o tom, co se mezitím událo. Když jsem odbočoval z pláže na hlavní, zjistil jsem, že nemáme benzín. Natankoval jsem. Otočil jsem se k pokladně a v tu chvíli mě polil studený pot. Peněženka nikde. Horečně jsme prohledali všechna místa v autě, kam mohla zapadnout. Nic. Nezbývalo než jít s pravdou ven.

Pumpař se kysele usmál a prohlásil: „Takovou pohádku slychám denně. Vidíš ty bulíky, co mi visí na nose, kámo? Hezky tady zůstaneš a já zavolám policajty.“

Mozek se mi rozběhl na vyšší obrátky. Mám mu jednu vrazit a zdrhnout? Povede se mi naskočit do auta a ujet, než si opíše číslo? Zdravý rozum nakonec převládl. Zkusil jsem jinou variantu: „Mohl bych zavolat tátovi?“

Po několikaminutovém hovoru jsem viděl, jak se jeho nedůvěřivý postoj mění. Uvěřil tátovu slibu, že za benzín zaplatí. Než zavěsil, stačil jsem tátovi nezvykle rozhodně oznámit: „Tati, jděte spát. Nečekejte na mě. Přijdu domů, ale chci se nejdříve vrátit na pláž a pokusit se najít tu peněženku.“

Když jsem vycházel ven, pumpař na mě ještě houknul: „Jak může mít slušnej chlap za syna něco takovýho, jako jsi ty!“

Otočil jsem klíčkem v zapalování a instinktivně pronesl neumělou modlitbu: „Bože, chci tu peněženku. Jasný?“ Žádné „Drahý nebeský Otče“ ani „Amen“. Spíš jsem zaklel, než že bych se opravdu modlil.

Na pláži jsme šli zpět na místo, kde jsme strávili nejvíce času. Horečně jsem prohrabával písek a za chvíli mé prsty nahmataly ztracenou peněženku. Klika!

Otočili jsme auto k domovu. Po dlouhém dni jsem byl tak unavený, že se mi začaly klížit oči. Několikrát jsem se přistihl, že se nebezpečně blížíme ke krajnici. Prosil jsem přítelkyni, aby na mě mluvila, ale byla stejně unavená jako já. Uvelebila se na vedlejší sedačce, hlavu mi položila do klína a brzy usnula. Zapnul jsem rádio, stáhl okýnko a začal si zpívat. Po několika minutách marného boje tělesné potřeby převládly a já usnul.

PRÁSK! Obrovská rána mě probrala zpět k vědomí. Otevřel jsem oči a uviděl, jak po přední kapotě přeskakují jiskry. Otočil jsem hlavu a spatřil zkrvavené tělo své přítelkyně. Motor se utrhl a přimáčkl jí nohy. Šmátral jsem rukama a hledal kliku od dveří. Obě byly zaseknuté. Přes tělo své dívky jsem se dostal k oknu spolujezdce a po několika ranách se mi ho podařilo vykopnout. Protáhl jsem se ven a spadl na silnici. Postavil jsem se na nohy a oknem se mi ji podařilo vytáhnout ven a dostat co nejdále od nabouraného auta.

Začali se objevovat první lidé. Shodou okolností jsem narazil do sloupu elektrického vedení a přerušil tak dodávku proudu pro celou čtvrť. Ležel jsem na zemi, z rozbité hlavy a kolena se mi řinula krev. V té chvíli mi došlo, že Karen se od chvíle, kdy jsem ji vytáhl z auta, nepohnula. „Je Karen v pořádku? Je v pořádku?“ Lidé mě ujistili, že žije. Někdo mě přenesl dál od nehody a opřel o strom. Chtěli, abych si prsty tlačil na hlavu i na koleno, protože jsem stále silně krvácel. Nepřítomně jsem zíral před sebe a všiml si, že kdosi přinesl deku a přítelkyni přikryl od hlavy až k patě.

Té noci jsem se modlil podruhé. Modlil jsem se, protože jsem byl zoufalý. Tentokrát jsem začal tradičním způsobem: „Dobrý Bože...“ V tu chvíli jsem si plně uvědomil, že jsem právě zabil jediného člověka, na kterém mi záleželo. Bezmocně jsem začal volat k Bohu, ale nic se nedělo. Na místo dorazila sanitka. Záchranáři zvedli Karen na nosítka a naložili ji do vozu. Mě umístili na zem vedle jejího těla. S každým okamžikem, kdy jsme se blížili k nemocnici, mé modlitby získávaly na intenzitě. „Bože, jestli ji zachrániš, můžeš mě mít.“ Nabízel jsem Bohu všechno, co jsem měl. Když se dívám zpět na celou situaci, ptám se sám sebe, proč by o někoho takového vlastně měl Bůh vůbec stát. Jakmile jsem pronesl poslední slovo, ozval se děsivý výkřik plný bolesti a strachu. Vlasy se mi zježily hrůzou, ale tělo mi zaplavila naděje. Karen nebyla při vědomí, ale byla živá. „Díky, Bože,“ stačil jsem jen hlesnout.

V nemocnici mi začali svlékat roztrhané oblečení a holit hlavu. Téměř jsem přišel o ucho a noha byla zle pochroumaná. Těsně předtím, než mě začali lékaři operovat, vešel do pokoje táta. Netuším, jak se dozvěděl, kde jsem. Zajímal se, zda budeme oba v pořádku. Ošetřující chirurg ho uklidnil s tím, že nemáme žádná život ohrožující zranění, byť Karen je stále v bezvědomí. A pak se, k mému zděšení, zeptal lékaře, zda by se mohl pomodlit. V tu chvíli jsem cítil, že hluboko uvnitř mé duše se něco zásadního začíná měnit.

Později jsem se dozvěděl zbytek příběhu tehdejší noci. Tátinek nikdy neusnul, dokud jsem se nevrátil. A věřte mi, že strávil mnoho bezesných nocí. Tehdy ale šel spát. Ve 2:00 ráno se náhle probudil a podruhé se modlil za svého syna, který byl venku neznámo kde. Cvaknul vypínačem, ale světlo se nerozsvítilo, protože nešel proud. Sešel po schodech do kuchyně a podíval se na elektrické hodiny, které se vynulovaly v okamžiku, kdy došlo k přerušení dodávky elektriny. Táta otevřel oči přesně ve chvíli, kdy jsem naboural.

Vzbudil maminku a vyrazili mě hledat. Po chvíli projeli kolem místa autonehody. Oba si všimli naší dodávky zaklíněné do sloupu elektrického vedení. Na místě již nikdo nebyl, takže zamířili k nejbližší nemocnici. K nemocniční budově přijeli krátce poté, co nás sanitka přivezla.

Po několika týdnech se zdravotní stav Karen zlepšil natolik, že mohla být propuštěna, a krátce nato jsem nemocnici opustil i já. Tato událost měla zásadní pozitivní vliv na můj postoj k životu. Cesta k Ježíši i cesta do církve byly ovšem stále přede mnou.

Jednu sobotu poté, co jsem se vrátil z nemocnice, odjela celá rodina na bohoslužbu. Na stole zůstal vzkaz, abych se k nim připojil. S úšklebkem jsem papír zahodil do koše a vlezl pod rozpracovaného veterána, na kterém jsem v garáži dělal. V té chvíli mi došlo, že jsem nesplnil slib, který jsem Bohu dal. „Jestli ji zachrániš, můžeš mě mít.“ Náhle jsem se v duchu přenesl na podlahu houkající sanitky vedle své krvácející přítelkyně v bezvědomí. Bůh splnil svou část a já si uvědomil, že je řada na mně.

Napadlo mě, že bych měl také vyrazit do sboru na bohoslužbu. Jenže vnitřní odpor byl stále tak silný, že jsem zároveň toužil po tom, aby mě společenství nepřijalo. Špinavýma rukama jsem si stáhl vlasy do culíku, hodil na sebe koženou bundu a nastartoval motorku. Na parkovišti před kostelem jsem několikrát protůroval motor, aby všichni věděli, že jsem se vrátil.